

SMITH, ROY

EGY TEST TAGJAI VAGYUNK

1Kor 12, 12—13

Több mint 1900 esztendeje, hogy Pál apostol a felolvasott szavakat írta a korintusi gyülekezetnek. Ūgy látszik, hogy ebben az idōben széthúzások és erkölcsi lazaságok voltak a gyülekezetben, melyet Pál apostol második missziói útja alkalmával alapított, amikor hosszabb idōn át tartózkodott Korintus városában.

Bár a felolvasott ismerōsen hangzó szavak régen írōdtak a korintusi keresztények vezetése és oktatása céljából, mégis Pál apostol egyszerű és mély tartalmú üzenetének maradandó mondanivalója volt világszerte a keresztények számára. Ezeknek a szavaknak ma is van jelentésük a mi életünkben. Hiszem, hogy Pál apostol üzenetét még a keresztény egyházon kívül is nagyra értékelik.

Kedves testvéreim, ti jól ismeritek Pál apostol tanítását a szeretetről:

„Ha embereknek vagy angyaloknak nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen én bennem, olyanná lettem mint a zengō érc vagy pengō cimbalom. És ha jōvendőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyükrol, szeretet pedig nincsen énbennem, semmi hasznom abból... Most azért megmarad a hit, remény, szeretet, e három; ezek között pedig legnagyobb a szeretet.“

Egy ilyen szívből jōvō tanításnak nemcsak állandó helye van a világirodalomban, de mondanivalója is van minden ember, nō, férfi és gyermek számára, bármilyen vallásfelekezethez tartozik, és bármilyen felfogást követ.

Amint elutazásom elōtt otthonomban azon gondolkodtam, hogy szívem és értelmem mélyéből mit hozzak nektek, úgy találtam, hogy Pál apostol felolvasott szavai lesznek a legalkalmasabbak. A felolvasott páli tanítás arra figyelmezteti a korintusi keresztényeket, hogy bármennyire különböznek is egymástól, mégis egy test tagjai. Az apostol tanítását azzal szemlélteti, hogy testünkben a láb, a kéz, a fül, a szem és más szervek bár különbözō funkciókat töltenek be, mégis mind szükségesek és lényegesek az egész test egészségére és jólétére nézve. Így van ez az egyházban is. A gyülekezet tagjainak hasonlóképpen egymásért kell élniök és egymásról kell gondoskodniök: „És akár szenved egy tag — mondja Pál apostol —, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek mind.“

Nagy kitüntetés számomra, hogy hivatalos minőségemben köztetek lehetek. Elōször is mint az angol unitárius egyház fōtitkára. Ez az egyház fogja össze az angol unitáriusokat, egyházközségeiket és a különbözō unitárius intézményeket.

Az angol unitárius egyház lelkészei, világi tagjai, egyházközségei és leányegyházközségei legmelegebb üdvözletét és legjobb kívánságait hozom és tolmácsolom. Az angol unitáriusok, bár legtöbbszörnek nem lesz alkalma találkozni ve-

Yetek, kifejezik általam irántatok érczt tiszteletüket és szeretetüket. Mi tudatában vagyunk annak, hogy ti és mi részei vagyunk egy nagyobb, egyetemesebb testületnek, a Jézus követői egyházának.

Jól ismerjük azt a hosszú idő óta tartó kapcsolatot, amely összeköt minket ezzel az unitárius közösséggel, amely több mint 400 esztendővel ezelőtt létesült itt Erdélyben, amely szülőhelye az egész világ első szervezett unitárius egyházának.

Amikor ezt a szót használom: „az egész világ“, második hivatalos minőségemre gondolok. Mint az angol unitárius egyház főtitkára, közvetlen kapcsolatba kerültem az 1900-ban megalakult, a világ minden részére kiterjedő, haladószellemű vallásos közösségeket egyesítő szervezettel, az Unitárius és Szabadelvű Egyházak Nemzetközi Szövetségével. Világszervezetünkhöz jelenleg 21 országban 50 tagcsoport tartozik. Ez a szervezet ezelőtt két esztendővel alelnökévé választott. Ebben a minőségemben is boldog örömmel és büszkeséggel mondhatom el, hogy úgy álllok előttetek, mint élő kapocs köztetek és a világ összes többi hasonló vallásos közösségei között. Ezek a közösségek nem mind unitáriusok és nem mind keresztények. Világszövetségünk, amely az első ilyen szervezet, magába foglal a világ minden részén élő haladó szellemű vallásos közösségeket, unitáriusokat, univerzalistákat, vallásos humanistákat, haladó szellemet képviselő buddhistákat, sintóistákat, hindukat és mohamedánokat egyaránt.

Mint ennek a több millió vallásos embert egybekapcsoló világszervezetnek a képviselője hozom szívből jövő üdvözlétemet és jókívánságaimat. És ha arra részletekről megbízást kapok, boldogan továbbítom a ti üdvözlő szavaitokat is az angol unitáriusok és a többi közösségek felé szerte a világon, amelyekkel utazásaim során érintkezésbe kerülök.

Hangsúlyozni kívánom, hogy a romániai unitárius egyháznak megvan a maga méltó helye nem csupán a helyi és országos vonatkozásban, hanem egy állandóan terjedő és növekedő nemzetközi közösség szívében és gondolataiban. Világszervezetünk, amely a legutóbbi 15 esztendőben nagy mértékben kiszélesedett és megnövekedett a nem-keresztény hagyománnyal rendelkező haladószellemű, főképpen japán vallásos közösségeknek a bekapcsolódásával, sokféle vallásos hagyományt és hitet kapcsol egybe. Minket egymással mindenekelőtt egybekapcsol a vallásosság állandó fejlesztésében való törekvésünk és az a tudat, hogy léleekben közel állunk egymáshoz. Legfőbb törekvésünk a béke, a szeretet és megértés felé irányul. Jó érzés egy ilyen közösség tagjának lenni, még ha vannak is közöttünk felfogásbeli különbségek. Tudatában vagyunk annak, hogy amilyen mértékben világszervezetünk növekedik tagjaiban, célkitűzéseiben és hatásosságában, úgy kell megismernednünk új emberekkel és a miénktől különböző teológiai felfogásokkal és eszmékkal.

Habár buddhista, sintoista, vagy vallásos humanista testvéreink ezt másképpen fogalmaznák meg, én gondolataimmal visszatérek Pál apostolnak a korintusi gyülekezethez intézett szavaihoz, mert meg vagyok győződve, hogy azok érvényesek nem csupán a keresztény közösségekre, hanem bárhol élő testvéreinkre. Minden ember, a világ bármely pontján éljen, az emberiség nagy közösségéhez tartozik, még ha nem is vagyunk mindig kellőképpen tudatában annak, hogy mi nagyon sok vonatkozásban függünk egymástól. Akkor is függőségi viszonyban vagyunk egymással, ha testvéreink túlnyomó többségével közvetlen kapcsolatba nem is kerülhetünk, mert közös embervoltunk egybekapcsol minket a legelső idők óta mind a mai napig.

Vannak időszakok és alkalmak a mi angol unitárius gyülekezeti életünkben, és bizonyonnyal így van nálatok is, hogy gondolatainkkal visszaszállunk a múltba, és kutatjuk múltunk gyökereit. De bármikor teszem ezt, soha nem korlátozom magam a mi evangéliumi gyökereinkre. Erőteljesen érzem, hogy a mi igazi gyöke-

rcink évezredekre nyúlnak vissza. Bár nem vagyok történész, tudatában vagyok annak, hogy mi örökösei vagyunk a legelső emberi közösségeig visszanyúló valóságos őseinknek. Örökösei vagyunk sok ezer évre visszamenően őseinknek, akik gondolkodtak azon, hogy az élet a földön miképpen kezdődött, hogyan fejlődött a világ és miképpen végződhetik; elgondolkodtak a születés, az élet és halál titkain; ráeszméltek arra, hogy ezeken a dolgokon a végtelenségig lehet elmélkedni, megállás nélkül; hittek abban, hogy megismerkedhetnek sok ismeretlen dologgal, s ezért nem szüntek meg kérdezni, kutatni és az élet nagy kérdéseit tanulmányozni.

Valóban úgy van, hogy mi egybe vagyunk kapcsolódva őseinkkel a nagy valóságos örökségen át, amelynek hordozói vagyunk, és amelyet tovább kell adnunk az utánunk jövőknek.

Isten áldása legyen mindnyájatokon és azokon, akiket szerettek, és akik szeretnek titeket. Soha se feledjétek, hogy bármilyen nagyok a távolságok közöttünk, mi egy nagy, szent közösség tagjai vagyunk.

Beszédemet Pál apostol szavaival kezdtem, ugyancsak az ő szavaival fejezem be:

„Azért, szerelmes atyámfiain, erősen álljatok, búzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az Úrnak“ (1Kor 15, 58).

„Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek erősek... minden dolgotok szeretetben menjen végbe“ (1Kor 16, 13—14). Ámen.

CSONGVAY ATTILA

HALOTTAINKRA EMLÉKEZÜNK

Róm 14, 17; Lk 17, 20—21

Van egy súlyos kérdése életünknek, mely érdeklődésünk, vizsgálódásunk szélére került. Ez a kérdés olykor lefekezi, máskor felkorbácsolja erőinket. Kísér, mint egy jóbarát, vagy követ, szemét rajtunk tartva, mint az ellenség, ki-ki, ahogy alkátától függően megítéli. Időnként azonban megállít, előnkbe áll, nekünk szegzi tekintetét. Mi lesz velünk, ha meghalunk? És egyáltalán mi is a halál? Hova mentek el szeretteink?

Ezt kérdezzük, amikor tragikus hirtelenséggel, vagy lassú sorvadás után elragad valakit környezetünkben a kérlelhetetlen halál. Hová ment el ő, akinek helye ma üres, s immár örökre üresen maradt az asztalnál, a templompadban, a szívünkben. Érezzük, hogy elmenetelével szegényebbek lettünk. Helyét nem töltheti be senki, drága értékét többé nem pótolhatjuk.

Ezzel a kérdéssel vívódunk, tusakodunk halottaknapján, útban a temető felé, virággal kezünkben, miközben körülöttünk, szerte a világon falusi és városi temetőkbe, vagy kerti sirhantokhoz és jeltelen domborulatokhoz áramlik az élet, hogy ezen a napon emlékezzék a halálra. Apró mécsek messzevilágító fényénél semmi másra nem gondolunk, csak rá, csak rájuk, akinek vagy akiknek neve ma sokkal szebben zeng fülünkbe vissza, mint akkor, amikor annyiszor szólítottuk: édesanyám, édesapám, hitvestársam, testvérem. Napok óta csak rád, csak rátok gondolunk, kik levetkőztetek a testi életet, kik merev arccal mosolyogtok, s kik hozzánk testvériesültök a sirok domborulatán.